

PROLOG

Čujem da se Severnjaci spremaju za rat – uzdahnu starac gledajući u vatru.

-Ostavi se toga, Malakaje – reče Ezgild, a onda zažali zbog oštine u glasu.

U Malakajevoj malenoj kući, u kojoj je ovaj živio od kada je prognan, nadvila se tišina poput senke. Čak je i pucketanje vatre ne- kako bilo prigušeno, kao da tišina pokušava da zatre svaki vid topline i svetlosti. Malakaj je gledao dugo u svog gosta, a onda prozbori tiho:

-Ne razumem.

Ezgild ga pogleda sa bolnom grimasom.

-Nema tu šta da se razume. Ostavi se toga. Nisi više Prvi sekretar Levanona, kao što ni ja nisam tvoj vazal. Levanon više ne postoji. Uživaj u starosti u ovoj kući koja ti je data, ljuljaj unuke na kolenu i pričaj o surovim bitkama koje si vodio sa Kolinom Gelderonom.

Starac odmahnu glavom:

-Ako misliš da ću da se predam tvom očajanju, varaš se, Ezgilde. Levanon postoji sve dok su Levanonci jedan narod. A oni će to uvek biti.

Ezgild pogleda starijeg čoveka, a sarkastični osmeh mu se pojavi na izbornom licu. Na neki način, divio se Malakajevoj tvrdoglavosti u poricanju realnosti. Svoje posede je izgubio samo zarad odanosti čoveku koji nije bio vredan kraljevske krune. Sa druge strane, bilo mu je žao starca i nervirala ga je ta detinja upornost.

-Izvini – pomirljivo će Malakaj

– Znam da si previše izgubio u ratu sa Arejcima. Više od mene, sigurno. Ali nemoj se predavati očaju.

-Nisam očajan! – gotovo viknu

– Samo ne želim da trošim svoje vreme na stvari na koje ne mogu da utičem.

Malakaj gledaše u pod, a rukom je prolazio kroz gotovo sedu kosu. Ezgild ga je netremice posmatrao a kroz sećanje mu prođe taj isti čovek pred njim, pre samo nekoliko godina, sa blistavom kestenja- stom kosom i oštrim zapovedničkim pogledom i držanjem.

-Razumem te – domaćin nije podigao pogled sa patosa

- Oprosti mi.

Ezgild se smesta pokaja što je planuo bez pravog razloga.

-Ne – reče odlučno, pokušavajući da zvuči što smirenije

– Oprosti ti meni. Trebalo bi da imam na umu, da nisam jedini koji je pretrpeo gubitke dok se borio protiv Arejaca.

Starac klimnu glavom, a onda pogleda ka gostu. Podsećam ga na Kristona, pomisli Ezgild. Imao je godina koliko i ja sada kada je poginuo.

-Jesam li ti ikada rekao kako je Kriston... – nije mogao da završi.

Malakaj podiže ruke kao da se brani:

-Ne želim da znam.

Ezgild klimnu. I bolje je da ne zna. Samo bi ga još više bolelo.

-Kako živiš? – upita Malakaj

– Mislim, siguran sam da ti nije lako pošto si odrastao kao plemić.

– Najviše mi smeta što nemam dom. Inače, nije toliko strašno. Moram da krijem lice, da me ne bi koji Arejac prepoznao, ali bolje to nego da idem uzdignute glave i da se ponašam kao da se ništa nije dogodilo.

-Nisi ti kriv. Ne može biti tvoja krivica zato što je Izdajnik predao Aznor kralju Lotaru.

-Mogao sam da ubijem Olfena – prošapta Ezgild sa mržnjom koja je kiptela iz sivih očiju

– Mogao sam da mu iščupam izdajničko srce pre nego što je predao grad i da preuzmem odbranu.

-Ne, nisi –odgovor je bio jednostavan

– Da si se približio Izdajniku na dvadeset koraka, naoružan ili ne, njegova pratnja bi te ubila za tren oka. Bio bi mrtav pre nego što bi stigao da izvadiš mač iz ko- rica.

-Koja je razlika? –Ezgild raširi ruke

– Moja porodica je ionako mrtva. Svi, žena, brat, deca. Svi do jednog. Nemam nijednog rođaka u životu. Svi moji prijatelji su ili mrtvi ili su pobjegli preko Okeana. Ostao si samo ti, Malakaje, a ni ovde se ne smem zadržavati. Ako se sazna da sam bio ovde, na pedeset milja od arejske prestonice, moglo bi svašta da se desi, itebi i tvojoj porodici.

-Žao mi je što nisam prognan dalje od Arei Kostana – starac se tužno osmehnuo.

Ezgild se nasmeja. Bio je to hrapav smeh, osobe koja se dugo, predugo nije istinski nasmejala. Prijalo mu je to, ali je kratko trajalo.

-Mislim da sam bezbedan – reče osvrćući se oko sebe nesigurno

-Ionako planiram da odem u Aranah.

Malakaj ga pogleda čudno, kao da je udario glavom.

-Zašto? Mislim, razumem, to je bio tvoj dom, ali...

-Upravo kao što si rekao, to je moj dom. Načuo sam da tamo Severnjaci u službi sadašnjeg barona od Aranaha maltretiraju sta- novništvo u čitavoj dolini, pa idem da vidim šta je istina. Starac ustade. Umor ga je već hvatao.

-Razumem te. Soba ti je spremna. Verujem da ćeš nas napustiti pre nego što iko od nas ustane i zato želim da ti dam ovo.

Iz male, drvene škrinje je izvadio vrećicu. U ruci mu tiho zazveckea i Ezgild shvati da je puna novca.

-Ne mogu da prihvatim – reče, gurajući mu ruku sa novcem

– Milostinju ne primam. Žao mi je, Malakaje, ali ne.

-Ako nećeš, daj drugome, briga me, samo je ponesi sa sobom. Baci je u reku, zakopaj, pretopi zlato, ne zanima me, ali ovu vrećicu ćeš poneti sa sobom

– Malakaj oštro rukom pokaza da je taj razgovor završen.

Ezgild prihvati vrećicu, a onda zagrlji Malakaja.

-Hvala ti, prijatelju – osećao je peckanje očiju i suze se pojaviše u uglovima.

-Ovo je ionako novac milostivog kralja Lotara – starac sa gađenjem iskrivi lice

– Ne trošim više nego što mi treba, ali ostatak uvek poklonim siromašnima. Sada barem mogu da dam nekom našem.

-Čuvaj se, starče.

-Čuvaj se i ti, mladiću.

